ה. - ה:

בטעמא דגובה הסוכה עשרה

להו״א משום דארון וכפורת עשרה, ושכינה ירדה עד לכפורת, ע״כ מעשרה ולמעלה הוא רשות בפני עצמה.

למסקנא משום דכנפי הכרובים סוככים על חלל עשרה שעד הכפורת.

וכל זה **לר״מ** דאמה של כלים בת ששה (וממילא ארון ט׳).

[**בהא דכפורת טפח** – ל**רבי חנינא** ילפינן ממסגרת.

ולא ילפי׳ מציץ וזר – למ״ד מסגרתו למטה, משום דהן הכשר כלי.

למ״ד מסגרתו למעלה משום דלא נתנה בהן תורה מדה.

ול**רב הונא** ילפי׳ גז״ש מפני יצחק ופני כרובים].

לר״י דארון ז׳ ומחצה, ע״כ מחיצת עשרה הוי הלכה למשה מסיני.

ה.

מדת **גובה הארון** – לר״מ ט׳ טפחים, לר״י ז׳ ומחצה. **כפורת** – טפח.

פרוכת – עי׳ ז׳: דלרבנן היתה מכופפת פורתא, משא״כ לר׳ יאשיה.

ציץ – של זהב, ורחב ב׳ אצבעות, ומוקף מאוזן לאוזן. וכתוב עליו קדש לה׳.

לת״ק יו״ד ה״א מלמעלה, וקדש למ״ד מלמטה.

י״מ זה למעלה מזה ממש. ולא מסתבר לתוס׳.

ל**תוס׳** קדש למ״ד בתחילת שיטה תחתונה, ושם בסוף עליונה.

(ל**הראב״ד** קדש למ״ד בסוף עליונה, ושם בתחילת תחתונה).[1]

לרבי אליעזר בר״י קדש לה׳ בשיטה אחת.

מקום **לבישת הציץ** – ל**תוס׳** על מצחו, ל**ריב״א** במקום שער. והתפילין למעלה ממנו.

ל**תוס׳** שיעור ב׳ אצבעות, היינו כסתם מצח, ואין זה שיעור ממש. ל**ריב״א** לכאורה הוא שיעור גמור. וצ״ע.

מצנפת דכהן גדול – קטנה ממגבעת דכהן הדיוט, משום הציץ.

ל**ריב״א** הציץ דוחה מלפניו, ל**תוס׳** קשר הציץ דוחה לאחריו.

שער של כהן נראה היה בין ציץ למצנפת, ושם מניח **תפילין**.

מצנפת דכה״ג ביוהכ״פ – שמא היתה קטנה כשל כל השנה אף דאין ציץ.

בגדי כה״ג ביוהכ״פ – כשרין לכהן הדיוט, חוץ מהמצנפת.[2]

---

[1] כך מובא במהר״ם בשם רבנו בחיי. ובתורא״ש פי׳ כתוס׳, ומה שנוסף על הגליון הוא כהראב״ד. ובתוס׳ שבת סג הביאו בשם ר״ת כתוס׳ לפנינו, אמנם ברשב״א שם בשם ר״ת כתב על פי׳ זה לא נהירא ומפרש ר״ת כפי׳ הראב״ד. (וראיתי שמציינים שבס׳ הישר לר״ת סי׳ שכ״א אכן מפורש כמו שמביא הרשב״א בשמו). וברמב״ם כ׳ קדש מלמטה, לה׳ מלמעלה. ואכ״מ.

זר (של ארון ומזבח ומסגרת) – משהו.

מסגרת השולחן – י״א למעלה. וי״א למטה.

ל**תוס׳** (ורש״י מנחות) למ״ד למטה ; הדף לא מחובר.

ל**ר״ת** המסגרת מחוברת מלמטה אל דף השולחן.

דיני טומאת כלים

טבלא המתהפכת – גרסינן במנחות דמדרבנן ודאי טמאה.

למ״ד מסגרתו למטה, ע״כ טמאה מה״ת. למ״ד למעלה, יש להסתפק מה״ת.

ל**רש״י מנחות**, היינו טבלא שאפשר להשתמש בה מב׳ הצדדין, או משום שרחבה, וראוי להניח עליה דבר.

ל**ר״ת**, היינו טבלא שיש לה בית קיבול מלמטה.

ל**תוס׳** היינו משום דמשמשת אדם ומשמשי-אדם. (ומספ״ל אי דרשה דלהלן הוי דרשה גמורה או אסמכתא).

פשוטי כלי עץ (בלא קיבול) – טהורין מה״ת, אם אינם ראוים למדרסות.

וכגון ; סולם, קולב, נחותא ומנורה.

בתו״כ איתא דאם **משמשין אדם ומשמשי-אדם**, טמאין. וכגון ; שולחן,טבלא ודולבקי.

(לתוס׳, מספקא להגמ׳ מנחות אי הוי דרשה גמורה או אסמכתא).

פשוטי כלי עץ הטהורין מה״ת – **טהורין גם מדרבנן**. כגון קרומית של קנה, קנה של זיתים וחצים זכרים.

דף של נחתומין – איתא במס׳ ב״ב דטמא מדרבנן.

אם הדף משמש אדם ומשמשיו, מבואר אמאי לא טהור ככל הנ״ל.

(אלא דצ״ב מדוע אינו מה״ת, כהתו״כ הנ״ל).[3]

אם אינו משמש אדם ומשמשיו, ע״כ הוא רחב הרבה (או מתהפך).

(ומ״מ אינו טמא מה״ת לפירש״י במנחות ;

או למ״ד למעלה -והוי ספק מה״ת-, או דהאי הו״א פליגא על סוגיא דמנחות הנ״ל).

ולר״ת מבואר אמאי ל״ה טמא מה״ת ולא דמי כלל לטבלא. (אלא דצ״ב אמאי מדרבנן מטמא).[4]

---

[2] היינו אף לתוס׳, שהרי מסכימים עם הריב״א שהמצנפת קטנה (אלא דלדידהו משום קשר הציץ דלאחריו).

[3] ועכצ״ל דהסוגיא דב״ב ס״ל דדרשא דתו״כ הוי אסמכתא בעלמא. וכ״כ בפשיטות התורא״ש להלן יב :.

[4] וע״כ נצטרך לומר דגם ר״ת ס״ל האי סברא דרחב (או מתהפך), אבל לא בדאורייתא כרש״י מנחות, אלא סברא מדרבנן להחמיר בזה.

ה:

פני כרובים – אין פחות מטפח.

בית עולמים – גבוה ל׳ אמה. גם בקדש הקדשים. ודלא כפירש״י במלכים דעליה ממעטת שם לכ׳.

ה**כרובים** היו עומדים שם בארץ, וגובהן י׳ אמות.

משכן – גבוה י׳ אמה (שהם ס׳ טפחים).

גובה ה**כרובים**, עד כ׳ טפחים מעל הארץ. וכנפיהן פרוסות על ראשיהם מיד.

ל**ר׳ מאיר** דארון וכפורת עשרה – כרובים סוככים על עשרה.

ל**ר״י** דארון וכפורת ח׳ ומחצה – סוככין על י״א ומחצה.

אמה של בנין – בת ו׳ טפחים. **של כלים** – לר״מ בת ו׳, לר״י בת ה׳.

אמת יסוד וסובב וקרנות ומזבח הפנימי – לכ״ע בת ה׳.

(**תשלומי עצרת** – כל שבעה).